

bajok radikális gyógyszerét ugyanúgy nem találta meg, és így ugyanolyan téves premisszákon alapuló ugyanolyan helytelen célok követésével ugyanolyan sivár eredményt ért el, mint a többi állam. A kérdés társadalmi, szociológiai vonatkozásaira itt nem kívánunk kitérni, azt azonban — úgy véljük — igazoltuk, hogy a gazdasági törvények érvényesülése minden politikai eszköznél erősebbnek bizonyult ez esetben is és az állami beavatkozásnak fascista formájú felfokozása a gazdasági élet csaknem minden területén majdnem tarthatatlan állapotot teremtett. A fascista politika mellett és ellen szóló érvekkel nem foglalkozhatunk. Akik azonban gazdasági eredményei folytán szegődtek a fascista koncepció híveivé, azok nyilván nem ismerik Olaszország mai gazdasági helyzetét.

PÉNZÜGYI JOGGYAKORLAT.

Az effektív valorizációs veszteséget nem lehet hozzáadni az eredményszámra egyenlegéhez. (Közigazgatási Bíróság 8.409/1932. P. szám.) A felterjesztett iratokhoz csatolt levelekkel és könyvkivonatokkal igazolva van, hogy az eredményszámra terhére elszámolt 10.000 P valorizációs veszteség volt, amely olymódon állott elő, hogy panaszos a hitelezőjével 1925. évben létesített megállapodás alapján az 1928. évi XII. t.-c. folytán felelédt 30.000 P tartozását három egyenlő részletben, éspedig 1928., 1929. és 1930. években megfizetni tartozott. Ezt a valorizációs veszteséget tehát panaszos vállalat azokban az esztendőekben és összegekben, amelyekben azt megfizetni tartozott, az eredményszámra terhére kiadásként jogosan számolta el.

A másodfokon megállapított 11.110 P 36 f adóköteles nyereségből a 10.000 P veszteséget levonásba hozva, adóalapként 1.110 P 36 f mutatkozik. Ez után 16% társulati adó fejében 177 P 70 f fizetendő.

A tiszta jövedelem kiszámításánál az összes jövedelemforrások együttes összegéből a megelőző évben tényleg fizetett közúti adót is le lehet vonni. (Közigazgatási Bíróság 22.925/1931. P. szám.) Az adózó fél kifogásolja, hogy az adóköteles összjövedelemből az általa fizetett adóssági kamatok teljes összegében, az autó üzemi költségei és az autó után fizetett 320 P közúti adó le nem vonatott.

A kamatoknak teljes összegében való le nem vonása miatti kifogásokat helytállóknak kellett elismerni, mert azok, ha a jogorvoslati eljárás során pótlólag igazoltatnak, teljes összegükben levonhatók (J. V. H. Ö. 13. §-ának (4) bekezdéséhez fűzött utasítás (3) bekezdése).

Minthogy az adózó fél az Országos Központi Hitelszövetkezetenek panaszhoz hiteles másolatban csatolt levelével igazolta, hogy az adóévet megelőző évben az ott fennálló tőketartozása után kamatok fejében 9048 pengőt fizetett, ennél fogva a figyelembe nem vett 4530 pengő levonására irányuló igénye jogos.

Ugyszintén az autó után 320 pengő összegben befizetett adó levonása sem tagadható meg, mert a J. V. H. Ö. 12. §. (1) bekezdése értelmében az adózót terhelő összes állami egyenes adók levonandók, az aulódadó pedig a pénzügyminiszter 1931. évi december 16-án 92.079. sz. átiratából is kiteszöleg, az egyenes állami adók közé tartozik.

Ellenben az autó üzemi költségei és a sofför fizetése az adó-alapból le nem vonhatók, mert az autótartási költség nem képez olyan kiadást, amely a J. V. H. Ö. 115. §-ának 1. pontja értelmében levonható volna.

Ezekre való tekintettel az adóköteles jövedelem 16.557 P-ről 11.707 P-re leszállván, a rendelkező rész értelmében kellett határozni.

A rendes üzemterv szerint kezelt erdőknél, ha a vágás több évről összevonva történik, az eladásból eredő egész vételárnak egy-egy évre eső hányadát kell számításba venni akkor is, ha a vételár nem egyszerre, hanem több évi részletben válik esedékessé. (Közigazgatási Bíróság 8718/1932. P. szám.) Panaszos csak a jövedelemadót támadja. A 9.5%-os adókulcs megállapítását sérelmezi. A kiszámítás helyességét különben elismeri. Az adókulcsot olyan módon állapították meg, hogy az 1928. évben eladott erdőfaállomány 1.075.000 pengő vételárának 1/38 részét, vagyis 28.289 pengőt a 23.856 pengő egyéb jövedelemmel egyesítették. Az 52.145 pengőnek 4952 pengő 50 fillér jövedelemadó felel meg, amely az alapnak 9.5%-a.

Panaszos azt vitatja, hogy az adókulcsnak a J. V. H. Ö. 17. §-ának (7) bekezdése alapján történő megállapításakor az erdő faállományának nem egész vételárát, hanem csupán az adóalapot szolgáltató évben esedékes vételárrészletet szabad számításba venni. Ezt kell a Forda éveinek számával elosztani és az esedékes vételárnak egy-egy évre eső hányadát kell az egyéb jövedelemmel egyesíteni. A panaszos által eladott fa vételára 7 évi részletben esedékes. Ennek megfelelően azt kéri, hogy a bíróság az 1928. évben esedékessé vált 240.000 pengő vételárrészlet 1/30 részének megfelelő 8000 pengőt egyesítse a 22.396 pengő (helyes összeg 23.856 pengő) egyéb jövedelemmel és a 30.396 pengő jövedelemnek megfelelő 7.11% adókulcs alkalmazását rendelje el. Mert panaszos ezt elérhette volna olyan módon is, hogy a 7 évi kitermelésre felosztott erdőre nézve 7 szerződést kötött volna. Nem helyes olyan törvénytárgyarázat, amelynek alapján a jogügylet megkötésének módja szerint lényeges közteherkülönbség mutatkozik.

A panasz alaptalan.

A J. V. H. Ö. 17. §-ának (7) bekezdése az adókulcs megállapítása céljából kifejezetten a „teljes vételár” számításba vételét és felosztását rendeli el. A teljes vételárnak a Forda egy-egy évére eső hányadát a törvény szerint csak akkor kell számításba venni, ha az egyéb jövedelemmel egyesítve kisebb adótétel alá esnék, mintha az „esedékes vételár” összege adatnék az egyéb jövedelemhez. Az egy mondatból álló bekezdésnek az adóköteles jövedelemről szóló utolsó